ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXII, БРОЙ 13 | СОФИЯ, 1-15 ЮЛИ 2011 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

БОГОСЛОВИЕ

Киринейски митрополит Павел

За детеродството и бягството от него

Стр. 1-6

АМВОН

Ставроф. ик. Димитър Йорданов

За оценката и признанието от човеците и от Бога

Стр. 3

ВЯРА И НАУКА

Франк Тюрек

Обективна ли е науката?

Стр. 7

„Достойно е наистина да те облажаваме, Владичице, Майко на небесния род човеци.“

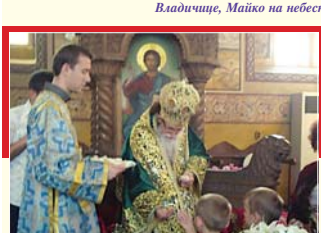

Яко не се раждаха деца, щеше ли човешкият род да се спаси?

Църковно-певческото събитие на годината – Международният фестивал „Достойно есть“- Поморие ‘2011

Няма друго събитие в България, което да събира на едно място толкова много православни от различни страни – 37 състава от седем православни страни: България, Русия, Беларус, Украйна, Молдова, Румъния и Сърбия. Участниците заедно с придружаващите ги лица бяха 1 600 човека. За грандиозното певческо събитие – на стр. 4-5.

ЧУДОТВОРНА ИКОНА

Пресв. Богородица – Милующа

Стр. 8

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Св. мчк Йоан Търновски *(16 юли)*

Стр. 7

ИНТЕРВЮ

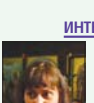

Отгласи от фестивала „Достойно есть“

Стр. 5

Киринейски митрополит ПАВЕЛ

За детеродството и бягството от него

Според Свещеното Писание и Свещеното Предание

Непосредствено след сътворяването и преди грехопадението Сам Бог каза на първосътворените ни праотци Адам и Ева: „Плодете се и множете се, пълнете земята и обладайте я“ (Бит. 1:28). Детеродството, следователно, е първата Божия благословия и едновременно заповед към човека. Тя няма връзка със сексуалното желание, появило се след грехопадението. Когато Адам срещна Ева, създадена от неговото ребро, произнесени бяха съставните думи на тайнството Брак: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си; и ще бъдат двамата една плът“ (Бит. 2:24).

Само че преди непослушанието и двамата бяха голи, „и не се срамуваха“ (Бит. 2:25). [...] И докато опазваха възможността си да не прегрешат, те бяха свободни откъм всяко пътъпко желание. Душата им бе в пълен контрол над тялото. Според св. Симеон Солунски бракът се характеризира като „снизходителен Божи дар за раждането на деца... Понеже ние доброволно увековечихме смъртта на душата, Той допуска размножаването на човеците да става като при безсловесните животни, за да знаем в какво състояние сме изпаднали. И това ще е, докато не възкръснем и не стане безсмъртна тленната ни природа“ (*Отговори*).

В рая никаква страст не можела да наруши хармонията, в която човеците се намирали със себе си, помежду си и с Бога. След извършването на първородния грях обаче, те наранили своя „Божий образ“ и загубили даровете на първото състояние и праведност. Така изгубили и възможността да останат безсмъртни. Изгубили също и невинността и простодушието си, хармонията – вътрешна и външна, и дошла смъртта в съответствия си троен образ – телесна, душевна и духовна. С други думи, душата се отделила от Бога завинаги.

Нещо повече, в нея навлязла склонността към греха. Следователно не раждането на деца, а сексуалната наслада е резултат от грехопадението. Още в самото си утвърждаване учението на Църквата, имайки за своя твърда основа и ядро Свещеното Писание, свързала телесното съединяване на съпрузите със създаването на деца. Така например, апологетът Атинагор учи, че „мярка на желанието е създаването на деца“ (*Послание към християните*). Същата теза подкрепя и св. мчк Юстин Философ (*Апология* 1, 29). А св. Климент Александрийски счита, че многото наслада, дори и в брак, е беззаконна, несправедлива и безразсъдна“ (*Педагог*). Бракът според него е „желание да създадеш деца“. Също и блаж. Августин отъждествява целта на брака със създаването на деца (*De Genesi ad litteram*).

Светите отци на Църквата считат, че бракът води началото си от падението на първосътворените. Защото след непослушанието „Адам позна Ева, жена си; и тя зачена и роди Каин, и рече: придобих човек от Бога“ (Бит. 4:1). [...]

В Книга на Товита е описан следният характерен случай: „Когато останаха в стаята двама, Товия стана от постелката и каза: стани, сестро, да се помолим, за да ни помилува Господ. И почна да говори Товия: благословен Ти, Боже на отците ни, и благословено Твоето свето и славно име вовеки! Да Те благословят небесата и всички Твои творения! Ти сътвори Адама и даде му Ева за помощница, жена му – за подпорка. От тях произлезе човешкият род. Ти каза: не е добре да бъде човек сам: да сътворим помощник, подобен нему. И сега, Господи, взимам тая моя сестра не по плътъска похот, а наистина като *жена*: благоволи да ме помилуваш и дай ми да остарея с нея! И тя рече с него: амин. И двамата спаха спокойно нея нощ“ (Тов. 8:4-9).

Младоженецът Товия с тази молитва и молба към Бога дава, както правилно отбелязва приснопаметният архим. Йоил Янакопулос, „пример, достоен за посочване на всички младоженци“ (*Старият Завет* 15). [...]

Църковната практика, видно от прошенията и молитвите залегнали в свещеснословието на тайнството Брак, които говорят за „добри чеда и безукоризнен живот“, „да видят чеда от чеда“ и пожелават на младоженците „целомъдрие и плод от утробата“, на жената – да бъде „като лоза доброплоднеста“, на двамата съпрузи – „да имат радостта да видят синове и дъщери“ и „от чеда доволство“, свидетелства, че Църквата счита, че „Твоя (на Бога) воля е законното съпружество и раждането на деца от него“ (*Малък требник*).

Както отбелязва преподавателят от Солунския университет о. Йоанис Романидис, „според първите и следващите богослови на Православието първородният грях не е само едно отпадане от прародителското състояние на относителна съвършеност, но и нещо повече – то е отпадане и от пътя към Божието съвършенство и обожествяване“ (*Първородният грях*). Затова, добавяме ние, дори и да са силно вярващи, повечето християни са изпачили целта на брака.

На стр. 6

Панихида в памет на екзарх Йосиф I

Ежегодно в определен от Св. Синод ден, близък до деня на кончината на екзарх Йосиф – 20 юни, в столичната катедрала „Св. Неделя", до чийто олтар е погребан, се отслужва Заупокойна св. Литургия и панихида в негова памет. Тази година това бе Неделята на всички български светии, 26 юни.

Заупокойната св. Литургия бе отглавена от Негово Преосвещенство Тивериополския еп. Тихон, на которо съслужиха новоназначеният протосингел на Софийската св. митрополия ик. Ангел Ангелов, ставроф. ик. Мина Минчев, председател на митрополитската катедрала, ставроф. ик. Тоско Казакин и дякони.

В словото си еп. Тихон обърна внимание, че именно по застъпничеството на неизброимото множество мъченици, преподобни и светители, просияли по българските земи, през тежките времена на турското робство българският народ получи духовна подкрепа и дръжновение да се бори за своята свобода. И пак по техните молитви Бог допусна да бъде възродена самостойната България православна църква и учредена Българската екзархия, за да може изстрадалият ни народ да се ползва от свободата си и да пребивава и възраства в спасителната православна вяра.

Веднага след края на литургията патриарх Максим, архиереи, свещенство и миряни излязоха при гроба на приснопаметния Български екзарх, където светейшият патриарх отслужи панихида. В съслужението взеха участие вицекопреосвещените митрополити Видикин Дометиан и Русенски Неофит, преосвещените епископи Тивериополски Тихон и Зиеполски Йоан, високопреподобният архим. Дионисий и свещенство.

В своето обръщение към народа патриарх Максим още веднъж изрази надежда, че Бог ще прости волните и неволни прегрешения на екзарх Йосиф I и ще го дари с блажен покой там, където почиват душите на праведниците. „Вечна и блажена да бъде паметта му!", заключи той.

Ал. КАРАМИХАЛЕВА

Освещаване на храм „Вси светии" в с. Окорш

На **19 юни** митрополит Амвросий бе посрещнат в новопостроения храм „Вси светии" в с. Окорош. Начало на утринната служба бе дадено от ставроф. ик. Добри Чаков. В съслужението с митрополита взеха участие и свещеник Р. Върбанов, прот. Ст. Димитров, прот. Г. Попов, свещ. Г. Михаев и свещеник. Г. Георгиев.

В коленопреклонна молитва Негово Високопреосвещенство се помоли Бог да го укрепи за освещаването на новия дом Господен. На св. дискове бяха положени св. мощи на трима мъченици, сред тях и на св. мчк Дасий Доростолски, и се извърши трикратна лития около храма.

След което св. мощи бяха положени в св. Престол и запечатани, а светата Трапеза бе умита, помазана и облечена според установения чин. Отслужена бе и първата св. Литургия.

Името на новия храм е определено през 2009 г. на Тодоровден, когато приснопаметният митрополит Иларион посетил новостроящия се храм и след като влязъл вътре, казал: „Дълго мислих за името на църквата ви и реших да носи името „Вси светии". А какво по-хубаво от това – всички светии да молят Бога за вас!"

Голяма бе и радостта на малките Асен и Елена, които бяха първите кръстени в новоосветения от митрополит Амвросий храм.

След св. Литургия бе извършен водосвет за здраве и бяха осветени дванадесет корбана за всички дошли да изпросят благословение и да отнесат благодатта в своите домове, за благоденствие и успех във всяко добро начинание.

Монах ЕМИЛИАН (Петров)

Панихида в Синодалния параклис в деня на национален траур

Правителството обяви **16 юни** за ден на почит към осемте жертви на катастрофата, станала предишния ден на автомагистрала „Тракия". По този трагичен повод архиереите от Св. Синод на БПЦ се събраха в параклиса „Св. цар Борис" в Синодната палата, за да измолят от Бога опрощение греховете на починалите при трагичния инцидент.

В панихидата, предстоявана от Негово Високопреосвещенство Сливенския митрополит Йоаникий, за упокоение душите на загиналите се помолиха високопреосвещените митрополити: Врачански Калиник, Видински Дометиан, Варненски и Великопреславски Кирил, Западно- и Средноевропейски Симеон, Великотърновски Григорий, Русенски Неофит, Неврокопски Натанаил, Ловчански Гавриил и Пловдивски Николай, главният секретар на Св. Синод Стобийски еп. Наум, архим. Дионисий и дякон Иван Иванов.

В знак на траур на фасадата на Синодната палата бе спуснат черен флаг.

Българска патриаршия

Монашеско пострижение в Бистришкия манастир „Св. Петка"

На **24 юни**, когато св. Църква чества Рождението на св. Йоан Кръстител, за нов живот в Христа се роди още един млад човек, като приг ангелския образ в Бистришката св. обител „Св. Петка". Последователно бе извършено от Негово Преосвещенство Зиеполски еп. Йоан, викарий на Софийска митрополит.

В края на утринното богослужение бе постриган за монах Борис Борисов, родом от гр. Ихтиман. Новият монах, който от три години е на послушание в светата обител, след като свидетелства, че решението да приеме монашески постриг е негов личен избор, бе постриган за монашеския подвиг и даде монашески обети за послушание, нестежание и целомъдрие. В знак на неговото отричане от света и раждането му за Христа при постриженето той получи монашеско име Силуан. Пред дверите на светия олтар той бе воден под мантия от своя духовен наставник – йеромонах Стилиан, игумен на манастира.

След постриженето еп. Йоан отправи към новия монах напътствени думи и му пожела да има сили да понася търпеливо предстоящия монашески подвиг.

Богослужбата продължи със св. Литургия, оглавена от Зиеполския еп. Йоан. С него съслужиха игумени на софийски манастири и столични духовници.

Обновеният манастирски храм бе изпълнен с монаси и приятели на новия монах Силуан, който след богослужението, облечен в пълно монашеско одеяние, с Христовия кръст и запалена свещ в ръка, бе поздравен от всички с: „Как ти е името, брате? – Спасявай се в Господа!"

След края на богослужението монах Силуан с литийно шествие бе заведен в своята килия, където според установения ред трябва да прекарява следващите 8 дни без да я напуска и 40 дни без да излиза от манастира.

Да пожелаем на монах Силуан много духовни сили в подражанието на ангелоподобното битие и с радост да изпълнява монашеските си обети.

Весела ИГНАТОВА

Празникът на храм „Св. прпмчк Прокопий Варненски"

На **25 юни** в храм „Св. прпмчк Прокопий Варненски" бе отслужена архиерейска света Литургия от Варненския и Великопреславски митрополит Кирил и Главиницкия епископ Йоан.

В светата служба взеха участие и архиерейските наместници на гр. Шумен – ставроф. свещеник. Дим. Николов, и на Търговище – ставроф. свещеник. Сл. Проданов, гостите архим. Захлей – представител на РПЦ в Америка, архим. Атанасий – представител на БПЦ в Атина, както и свещенослужители от епархията.

Празникът бе уважен и от министър-председателя на Р България г-н Бойко Борисов, който от своя страна обеща да следващия храмов празник да бъде довършена криптата при храма с помощ в размер на 150 000 лева. До този момент правителство то отпуснало помощ за храма в размер на 10 000 лева, а ПП ГЕРБ са дарили 5000 лева.

Министър-председателят бе награден от Негово Високопреосвещенство митрополит Кирил с грамота за спомоществователство при изграждането на новия храм на Варна, уникална значка и икона с образа на св. Прокопий, както и с дървен кръст. Отличени бяха и кметът на гр. Варна – г-н Кирил Йорданов, представители на местната власт и частни дарители.

В 11,30 ч. се състоя и литийно шествие около храма, водено от Представителния оркестър на Военноморските сили на гр. Варна. Непосредствено след това бе отслужен и празничен водосвет от Негово Високопреосвещенство митрополит Кирил.

Варненска и Великопреславска митрополия

Успехът на софийските семинаристи – сред най-високите за страната

Средният общ успех на софийските семинаристи на държавния зрелостен изпит по български език и литература (мн. добър), е сред най-високите за страната. По този начин Софийската семинария отново, както всяка година досега от завършващото й в София от изгранчеството, е на челните места по успех сред професионалните гимназии, чийто среден успех за 2011 г. е добър.

Сред професионалните гимназии, към които тя принадлежи според Закона за народната просвета и с които единствено би следвало тя да бъде сравнявана по отношение на учебната успеваемост, предвид спецификата й на професионално ориентирано, чисто юношеско учебно заведение, в София-град тя дели челното място единствено с гимназията по електроника „Джон Атанасов" и тази по архитектура и геодезия (бившия Строителен техникум) „Хр. Ботев".

За този висок успех на матурата по БЕЛ изключителен принос имат както самите потокласници, така и семинарското ръководство заедно с преподавателя по български език и литература г-н Георги З. Георгиев.

Нека бъдат все така доброподходни всички пътища на св. Йоановите учители и зрелостници и да им бъде „благодат връз благодат"!

ПВ

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и въз връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Монах Леонид (Любомир Славеев Дончев), брат на Бачковската св. обител – за йеродякон и йеромонах;

Софийска епархия: **Лъчезар Атанасов Вълков от гр. София – за свещеник.**

✝ IN MEMORIAM

Престави се в Господа Негово Високопреподобие архим. Назарий

На **9 юни** – в деня, на който е приел монашеския си постриг, се престави в Господа Негово Високопреподобие архим. Назарий, игумен на Кокалянския манастир „Св. архангел Михаил" край София.

Архимандрит Назарий (в мире Николай Стойков Терзиев) е роден на 27.11.1933 г. в гр. Несебър, в семейството на Стойко и Мария Терзиеви. Основно образование получава в родния си град, а средно – в гр. Поморие. От 1953 до 1959 г. работи като картограф в София. Воден от силното желание да се посвети на Бога, решава да поеме по пътя на монашеството.

На 13 април 1960 г. постъпва като послушник в Рилския манастир. На 9 юни 1960 г. е постриган за монах от игумена на манастира Стобийски епископ Варлаам (впосл. Пловдивски митрополит), а духовен старец му става йеромонах Евлогий.

На 15 април 1967 г. в Кокалянския манастир е ръкоположен за йеродякон от Знеполския епископ Йосиф Диков (впосл. Нюйоркски митрополит), който на следвация ден, 16 април, го ръкополага и за йеромонах. На 8 ноември 1984 г. по решение на Св. Синод е въведен в архимандритско достойнство от Крупнишкия епископ Геласий (впосл. Нюйоркски митрополит).

Служението му в Църквата преминава като: ключар в Рилския манастир – 9 юни 1960 – 30 септември 1961; завеждащ канаскията в Бачковския манастир – 15 октомври 1961 – 25 май 1965; домакин в Преображенския манастир – 30 октомври 1963 – 3 март 1965; игумен на Кокалянския манастир от 1965 г. до 1970 г. Поема за кратко игуменството на Гложенския манастир, след което отново се връща в Кокалянския манастир като игумен, какъвто остава до смъртта си.

Опелото и погребението му бяха извършени на 10 юни в Кокалянския манастир.

За да се простят със своя духовен старец, наставник, учител, изповедник, към светата обител се отправиха от рано сутринта десетки негови чеда от всички краища на България.

Сутринта бе отслужена Заупокойна св. Литургия, оглавена от Знеполския епископ Йоан, духовно чедо на архим. Назарий и брат на св. обител, в съслужение с Браницки еп. Григорий и множество свещеномонаси – монаси и свещеници.

Пълното последование на монашеско опело бе извършено от Неврокопския митрополит Натанаил в съслужение с просвещените епископи Знеполски Йоан, викарий на Софийски митрополит, и Браницки Григорий, игумен на Троянската св. обител. В чинопоследованието взеха участие свещенослужители от цяла България. Да съпроводят своя духовен отец в последната му земна пътека, дойдоха братя от Зографския манастир „Св. Георги", Атон, множество игумени, монаси и монахини от странатa.

Венец и цветя поднесе от името на Кметството на с. Кокаляне и жителите на софийского село кметът на селото – г-н Йордан Георгиев.

Гробното място, по желанието на дядо Назарий, бе подготвено до южната част на храма.

Бог да прости архимандрит Назарий и да го всели в земята на праведните!

Софийска митрополия

Престави се в Господа монах Тихон от Поморийския манастир

На **25 юни** в монашеската си килия почина отец Тихон, брат на Поморийската света обител.

Той е роден на 14.XII.1937 г. в с. Егрек, Крумовградска община, обл. Кърджали, в семейство на българо-мохамедани, но с вълнтиан в българския народностен дух (самият той обичаше да пее стари народни родопски песни). Неизвестно е как, но в края на 60-те години на миналия век, тогава все още с рожденото си име Мехмед, постъпва на работа в Черепишката духовна семинария. В духовната Алма матер той се запознава с цялата пленяда християнски учители, начело с тогавашния ректор на Семинарията еп. Тихон, а след това и с еп. Герасим, който му посочват истинския път на богопочитанието. Епископ Герасим (Браницки), който го кръщава, давайки му името на равноапостолния цар Борис-Михаил, го посъветвал да отиде в манастир, където да потърси спасението на душата си. Така новопокръстеният Борис през 1971 г. се отправя към Поморийския манастир „Св. Георги". Там той е приет много радушно от опитния духовник дядо хаджи Пахомий (игумен на манастира, дългогодишен Рилски брат, † 2001 г.).

През 1972 г. на 25 юни в дните на Петровия пост Борис е замонашен от Смоленския епископ Нестор с името на Аматунтския чудотворец Тихон. Духовен старец му става игуменът архим. Пахомий. На практика постриженето е извършено в особено тежки за манастира времена. Отколешни са апетитите на Военното министерство да превърне най-голямата манастир в Източна България и единствения действащ мъжки манастир на Черноморието във Военно-почивна станция. С постъпването на монах Тихон в родилните на поморийското братство, то се закрепва и нараства постепенно до четирима монаси, които успяват да съхранят духовното предназначение на манастира.

По отец Тихон изпълнява и други важни послушания към родната ни Църква. Едно от тях е изпращането му в Зографския български манастир на Света Гора – Атон, където за намаляващото зографско братство настават дни на тежко изпитание. След като прекарва три години на Света Гора, монах Тихон се завръща в България.

Той бе трудолюбив, скромен и общителен монах, достоен за високия духовен чин, към който бе призован не от човеци, а от Самия Всеподетел Бог. Нямa човек, който да помни никому да е извършил зло. Винаги посрещаше всички поклонници и гости на манастира с топла и сърдечна усмивка и блага дума. Въпреки че не познаваше невежеството пение, монах Тихон имаше добар слух и бе отличен певец. До последно той стоеше на своя духовен пост и никога не пропускаше времето за богослужение.

През изминалата зима монах Тихон постреда тежко от болест на стомашно-чревния тракт, след което получи анемия и рак на черния дроб. Точно когато лекарите очакваха началото на тежки и мъчителни болки и му предписваха силни лекарства, отец Тихон напусна тихо и безболезнено този свят – в деня, на който той е приел и монашески си постриг.

Бог да го прости и упокои в селенията на праведните!

Братството на Поморийския манастир „Св. Георги Победоносец"

АМВОН

За оценката и признанието от човеците и от Бога

„Всеки, който Ме признае пред човеците, ще призная и Аз него пред Моя Отец Небесен."

(Мат. 10:32)

Всички ние търсим признание в този свят. Искаме да ни бъдат признати предимствата, проявените способности, качествата на нашия дух, трудовете и делата ни. Присъщо е за човека да получи уверение, оценка, че не напразно е живял и се е трудил в този свят.

В повечето случаи този стремеж за признание хората свързват изключително с условията и възможностите на своя тукашен, земен живот. За този свят те отдават всичките си сили – в мъки и радости, трепети, вълтори и усторми.

Те страдат и се радват все за този свят!... Обичат или мразят – пак е за него! Побеждават или гинат – все е за земята! Така, единствено въз основа на земния живот хората търсят признание. Борят се и страдат за земното признание! А в стремежа си да получат земна оценка и земно признание, много често се мамят – и този, който го търси, и и онзи, който дава признанието. Защото човешките дарове са несъвършени, безсилни и непостоянни. А човешкото признание в повечето случаи е малцощно и нетрайно – без какъвто и да е висша стойност!

Истинското признание трябва да се търси не от земните неща, не от света – с неговите противоречия и размирици... То трябва да се търси в Небесния свят, от високо; от такава височина, на която е чуждо нашето човешко безсилие!

Бог е вложил във всяко човешко сърце стремеж към Вечността и на земята ние сме призвани да изграждаме своята вечна съдба.

Тогава чия оценка, чие признание имат истинска стойност за нашата вечна съдба?! Само Божието признание! То е такова признание, което не зависи от никакви условности на времето. То е надчовешко и надвремево! То е признание за вечен живот!

Как се стига до това признание? Сам Христос указва пътя към него: „Всеки, който Ме признае пред човеците, ще признае и Аз него пред Моя Отец Небесен!" С други думи, ние можем да получим признание пред Бога чрез Христос. Можем да станем Христови и Божии, като признаем Христа пред човеците!

Ето и величието на това скъпо, истинно признание! Признанието от Бога е и приет от Него. Той е Божий човек! В Христос се намират вечните ценности и пътят за вечния живот! Ние сме дотолкова живи, доколкото чрез изповядването на Христа имаме дял във вечния живот!

Който търси тази вечна оценка, той не се смущава от твърде пристрастната човешка оценка. Ние, хората, твърде често се мамим. Често пъти оценяваме онова, което е без всякаква вътрешна стойност.

Това, обаче, което Бог признае, то е вечно. А то се преобразява в такова чрез Христа! Който признае и изповяда Христа пред човеците, той ще бъде признат от Него пред Небесния Отец!

Какво означава да признаем Христос пред човеците?! Това означава смело, дръзновено, решително да Го изповядаме като Син Божий, наш Спасител, наш Благодетел – като Вътрховно Щастие на нашия живот.

Да признаем Христа пред човеците, това ще рече: да търсим сред цветната суетен бяг на живота Христовите идеали, Божията светлина, Божията истина, Божията слава.

Да признаем Христа пред човеците, това ще рече в един свят на неправда, грях и размирици да изповядваме Христовата правда, Христовата святост и Божия мир.

Да признаем Христа пред човеците, означава при всички ситуации радостно и решително да изразим своята близост, своята привързаност към Него; да изявим, че Го познаваме.

Наистина за нас е чест, че познаваме Христа, но още по-голяма чест е увереното, че и Христос ни познава и за този наш подвиг в света ще ни признае пред Небесния Отец!

Няма случай, при който може да бъде оправдано премълчаването на вярата ни в Христос! Да се преторим, че не чуваме, не виждаме, не разбираме – с една дума, че не познаваме Христос. Че нямаме близост с Него, с Неговия Дух, с Неговите Божествени идеали! При всяко изговаряне на чудното Христово име, ние трябва да имаме усещането, че покрай нас минава самият Иисус!

Може да се случи това свято име да е било произнесено с присмех или поругание. Тогава? Тогава нека знаем, че край нас минава Сам поруганият Иисус, Божественият страдалец!

Нима този образ не е дивно прекрасен, пленителен и божественo-величествен? Нима Той не е скъп за нашето вярващо сърце?!... И именно този Иисус има божественото право да ни признае пред Небесния Отец! Той е, Който може да ни признае дял в Царството Небесно за нашето земно строителство – в Него име, за Него слава!

Чрез подвига на изповяществото Той е признал много планинци от вярата в Него сърца!

Той е издигнал в непреходно духовно сияние и величие и всебългарския светец и закрилник – св. Йоан Рилски.

Избягал от земна слава, от човешки почести. Потънал, сякаш изчезнал от света в дебрите на девствената Рила планина, той намерил Бога; направил Го вътрешно притежание и богатство на сърцето си, служил Му всеотдайно – и получил благодеят и признание от Него!

За дивния му подвиг, за безграничната му преданост, за твърдата му изповед Бог го прославил още приживе.

Утвърдил го е, признал го е да бъде духовен светилник, ангел пазител над българската земя.

Колко велика и щедра е Божията прослава! Колко безкрайно е Божието признание! Прочее, нека търсим това признание!

Да помним и да изпълним условието: с трепетно смирение и радост да изповядваме вярата си в Иисус Христос, Бога наш!

Само така всички наши трудове, придобивки и радости – цялото ни земно строителство – ще носи белега на Божието благословение и ще представяна път ъкм вечен живот! Амин!

Ставроф. ик. Димитър ЙОРДАНОВ

Осми международен фестивал на православната музика „Пресвета Богородица - Достойно есть" - Поморие

За осми поредси път в гр. Поморие бе открит Международният фестивал за православна музика „Света Богородица – Достойно есть". За мащабния фестивал бе ангажирана и Българското национално музикално-културно сдружение, в чиито редове се пребирява и християнско-музикалното сдружение на годишния, дойдоха над 1240 участници от седем страни.

Фестивалът се организира с благословението на Негово Високопреосвященство Сливенския митрополит Йоаникий и участието на Сливенската епархия, Община Поморие, инициатори на мащабния проект-и гл Георги Попов – комодитор и председателят на Православен хор при Младежко сдружение „Българи", Елиян Христов – диригент на хора, и г-жа Дафинка Станева – фестивален директор.

По традиция фестивалът бе открит с водосвет. Тази година той бе отслужен от Негово Високопреосвященство митрополит Йоаникий, протосингел на Сливенската митрополия.

В последователно в хеха участвие архимандрит Йоаникий, игумен на Поморийския манастир, ик. Иван Стойков, председател на хора домакин, и духовници от Сливенска епархия. Официалната вечя на откаряваното бяха кметът на гр. Поморие инж. Петар Златанов, Дафинка Станева – главен експерт в отдел „Пръвнаи" на Общината, обществеността и гражданство.

Събирам на вередни пит в храм „Рождество Богородичево", обединяваи от православната вяра и изпълнено бяха приветствия от архимандрит Калист и кмета на града.

Православният песенен събор започна на открита сцена с изпълнение на формация от гр. Поморие. Със здрав заявярши първия ден в от-крития фестивал, на сцената бяха изпълнили хора на ученическия хор на Общинското училище „Свети Кирил и Методий" с ръководител Ирина Ангелова, Ирина Ангелова – изпълнение на Ирина Ангелова, Ирина Ангелова – изпълнение на Ирина Ангелова, Ирина Ангелова – изпълнение на

От стр. 1

А приснопаметният професор П. Требелас казва, че целта на брака с взаимната помощ за нравствен напредък и усъвършенстване на съпрузите, която се постига с благоразумие и съзаветна на деца (*Догматика на Православната съборна църква*, т. 3). Обаче „по правило децата се зачеват, попадайки във водоворта на пътската наслада" (*Житейски съвети от живота и учението на отец Епифаний*).

За детеродството и бягството от него

„Привържениците на избягването на детеродството изопачават истината на Стария Завет, тъй като поставят като цел на отношенията насладата, което е явление, появило се след грехопадението, а не създаването на деца, което е единственото тълкуване на благословията-заповед преди грехопадението" (Архим. Никодимос Аеракис). Така например, макар че о. Сава Михаилидис забелязва, че „в съвременното общество съществува опасност раждането на деца да се счита за освободено и независещо от морални принципи право на съпрузите", приема за морално въздържанието „през време на продуктивните дни на цикъла" (*Бягството от детеродството*).

„В наши дни могат да се чуят толкова неприлични, вулгарни и богохулни думи за съпружеските отношения. Семейните християни, обаче, трябва да помнят, че делят с Бога делото на сътворяването" (Сестра Магдалина, *Мисли за децата на Православната църква днес*).

С темата за избягването на детеродството са се занимали и римокатолиците. Дори и в катехизиса им се посочва, че „методите за контрол на раждаемостта, които се основават на самонаблюдение и използване на нефертилните (през които не е възможно забременяване – *б. пр.*) периоди, са съгласни с обективните критерии на морала.

В православна страна темата за избягване на детеродството се официализира с издаденото на Синодалното окръжно послание на Елдската църква през 1937 година. В него заедно с греха на аборта се осъжда и грехът на въпрепятстване зачеването на деца (в по-широк смисъл: използване на противозачатъчни методи и средства – *б. пр.*), който е окачествен като „това голямо нестетствено зло, избягването на раждането и отглеждането на деца". Там се подчертава, че „цел на брака е, от една страна, чрез създаването на деца да се продължи и увековечи човешкият род, и от друга, взаимната помощ и нравственото допълване на съпрузите чрез пълното единство на душите и сърцата". И още, там особено горещо се препоръчва книгата на архим. Серафим Папакоста „Проблемът за раждаемостта".

Своята теза Елдската църква препотвърди отново и след 41 години с нов послание. Ал. М. Ставропулос, коментирайки посланието, посочва, че там изглежда като да има противоположни становища, които могат да предизвикат разделение. Защото, от една страна, е посочено, че Църквата „забранява каквито и да е противозачатъчни методи и аборти", а от друга, се препоръчва Църквата да съпружини с така наречената „Семейно планиране", чиито принципи, както е известно, са коренно противоположни на църковните. Затова следващото послание, издадено през 1978 г., е по-разработено и призовава духовниците да имат единна линия по тоз деликатен въпрос.

„В продължение, призоваваме изпълняващите служението на духовното пастирство, най-благочестивите йерей-изповедници, и синодално нареждаме „да говорите всички едно" (1 Кор. 1:10) относно този най-сериозен проблем съгласно с проклятия предсмъртно линия и ще се отдалечаваме от нея. Имаме дълг да вдъхнем нейното разбиране – единственото наистина православно – в изповедниците, култивиращи в тях вяра и любов към Бога, „Който не ще остави да бъдете изкушени повече от силата ви, а заедно с изкушението ще даде и изход (1 Кор. 10:13)".

Фактът, че тези синодални послания сякаш се опират на горепосочената книга на архим. Серафим, където писателят използва мнения на римокатолици и протестанти, вместо православни светочески текстове, за да подкрепи тезите си, ни най-малко не намалява тяхното достойнство и валидност, както това твърди проф. Христос Янарас в книгата си „Свободата на морала". Там той пише: „Еладската църква изглежда официално е основила трагично небогословско законничество и моралъм на пиетизъм и протестантизъм, за да му придаде авторитет и външен вид на „православие".

За запознатите с критичното поведение, което Янарас проявява срещу православните християнски братства в Гърция, както то е изразено в съчиненията му „Свободата на морала" и „Убежище на идеи", не трябва да ги учудва и негодуванията срещу оригинала на „Послание" срещу посланието, имайки предвид и строгата критика към него на просветения монах от Света Гора о. Теоклит Дионисиат в книгата „Ереста на новоправославните. Николаитството на Янарас".

За съжаление, същата линия показва и Н. Бугацос в книгата си „Регулирането на раждаемостта", който, пренебрегвайки посланието, се опитва да представи изолираните мнения на съвременни богослови, клирици и миряни, приемащи противозачатъчния метод като нов лош, дори много добър.

Например, проф. Георгиос Патронас представя човека като напълно автономен спрямо Бога и затова приема, че брят на децата е отговорност изключително на съпрузите, а не на Бога. Аргументира, че „броят на децата показва личната отговорност на двойката". Той приема контрацепцията, след като настоява, заедно с французина от руски произход о. Пиер Струве, че „по въпроса за броя на децата единственият съдия е брачната двойка", а не Бог (*Бракът в богословието и живота*). Така професорът оставда се разбере, че колкото по-малко деца създаде някой, толкова той ще да е потоговорен. Докато в действителност това показва изключително неговото маловерие и отдалеченост от Бога. Нещо по-лошо, „някои съвременни богослови превъзхвалят пътските съпружески връзки, счетайки ги дори за средство за въвисяване на семейната двойка" (Архим. В. Бакогяни, *Бракът – едно духовно учредение*).

Основен аргумент на всички, които академично се захващат с темата за избягване на детеродството, е твърдението, че не съществуват свидетелства в Свещеното Писание и Предание, които да осъждат като грях отклоняването от съзаветно на

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Св. мъченик Йоан Тирновски (16 юли)

Блаженият Йоан бе по произход българин от град Осман пазар (Омуртаг) в България. Като остана рано без родители и без състояние, Йоан оставил родното си място и дойде в град Търново да тръси препитание. Тук намерил един християнин керемидар, който като го видял мъж, що е роден в дома си като свой син. Но след времe се случи да го прелъстят някакви хайдути в сбоята ча. Турците ги хванаха и ги поведоха без съд да ги бесят, какъвто е техният обичай. След като обесиха приятелите му и дойде неговият ред, той като твърде млад, немощен и слаб в самосъзнанието, се улиши от смъртта и приладна на земята. Турците го хванаха за ръката, вдигнаха го и го посъветваха, ако желае да се избави от смъртта, да приеме тяхната вяра. Той си послуша и, уви, отрече се окаяният от Спасителя Христа! И така му простиха престъплението. Тогава го обикна тамошният управник Али бей, който го назначи за пръв служител в своя двор и го ожени за вдовицата на неговия благодетел, учителя му в керемидарството, която се потурчи и го взе за свой мъж.

Но милостивият Бог прозираш впоследствие и блаженя Йоан пред Своите ангели на небето и пред човешките на земята заради покаянието му и за страданието, което претърпя дори до смърт. Като минаха осем месеца от тяжкото Вероотстъпничество, те и сбмата осъзнаха своя грях и започнаха да плачат и да ридат. Най-вече плачеше Йоан пред своите съседи християни, където и да си срещнеше, и им говореше не тайно. Но те го избяжваха, защото се бояха да не си навлекат някоя беда.

Тогаба блаженят стана и отиде в тамошната митрополия при преподобния Дионисий, протосинел на Търновския митрополит Иларион, за да се посъветва с него. Бешe празникът на Светите първовърховни апостоли Петър и Павел и имаше много народ. Блаженият рече: „Честний отче, моето име не е Мехмед, а Йоан. И моля да ми кажете как бях мозъл пак да се присъединя към християнското Христово стадо?" Протосинелът отговори: „Сине, не сме нищо да те поучa. Бог да ти бъде на помощ!" След като получил такъв отговор, Йоан излезе от килията му и заплака горко.

Но в тоба Време там се случи един церомонах. Той като го видя нажален, повика го тайно в Свята килия. След като разбра желанието му да приеме мъченичество, го посъветва: „Брате Йоане, най-напред изпитай себе си с постъ и молитва, поколи и подяи голям, така изпроси предварително помощ от Бога, та тогаба пристъпи към мъченичество. „Иди си, брате Йоане, и се моли на Бога и Богородица, за да ти бъдат наставници по пътя на спасението.

След няколко дни се случи на същия духовник нужда от пари и си помисли за благженя Йоан, дали би имал пари да му даде на заем, за като му рече: „Имам една сребърна кутия, която струва около 400 лева, но се срамувам от народа да я продам. Затова ето, давам ти я като залог!"

И Йоан, минавайки покрай една зъматрска работилница, отби се при зъматаря, показа му сребърната кутия, с изобразен на нея кръст, и го попита за нейната цена. Но в този момент при зъматаря дойдоха агаряни от двора на Великия безбожен бей и видяха кутията. Тоба бей и излежда да е било Божи план, защото оттук започна началото на неговото мъченичество.

Заведоха ги при бея и, както им беше заповядано, проснаха мъченика на земята и го биха по краката безмилостно. Мъчителят заповяда да го затворят в тъмницата и да го оковат в железни Вериги. В същата тъмница се намираше тогаба много народ, затворен за неплатен царски данък, които свидетелствваха, че Всяка нощ виждали над главата на мъченика някакво голямо светило. А когато се молел на Господа Бога, железните Вериги сами се развързвали от ръцете и нозете му, докато завършел своето молене към Бога, а след тоба сами пак се заключвали. И тоба преславно чудо ставаше много нощи, но не Всички го Виждаха, а само достойните.

После на мъченика предложиха и кул зъмто, ако изпоВяда отновО Мохамед, но той отказа. Тоаба мъчителят се разяВи и с още много Видове мъки мъчуа блаженя Йоан, но нощем, тъй като им беше укорно и срамно пред народа, че убят такъв един хубав юноша от двора на управителя.

ДоВедоха го В болямото тяжко съдилище, което на турски се нарича „кадийница", и там го изследВаха окончателно и попитаха пръ пъти: „Ти агарянин ли си, или християнин?" Мъченикът пръ пъти отговори: „Християнин съм и искам да умра за Христа!" Тоаба турският съдия изрече и написа смъртната присъда на мъченика. И така, поВедоха го Вън от града да го обесят на определено място.

Светецът Вървеше с радост и Веселие пред Войниците. Когато дойдоха до бесилото, мъченикът каза на Войниците: „Почакайте ме, докато Въздам на Господа молитВите си!" Те изпълнява желанието му. Тоаба мъченикът Вдиша ръцете си към небето и тайно се помоли на Въжделения Христос Бог, като се поклони три пъти. После се обърна към Войниците и рече: „Сега изпълнете заповедта!" Те го обесиха и той предаде духа си В Божиите ръце. Беше събота, 12 часа през деня, 16 юли 1822 година.

Из ръкопис на епископ ПАРТЕНИЙ

Не науката ни говори, а учените

Франк Тюрек

Няма как да сложим в опитна епруВета честността.
Говори ни не наука – говорят ни учените.

Това са просто две полезни заключения, които можем да си направим от скандала в електронната мрежа с глобалното затопляне.

„Искам да кажеш, че науката не е обективна?" Не е, когато учените не са обективни, а в доста случаи те не са. Не искам да слагам всички тях под един знаменател, но факт е, че за някои трудно може да се каже, че са честни. Защото има такива, които лъжат, за да получат работа или за да не я загубят. Други, за да получават огромни суми. А и такива, които лъжат, за да утвърждават политическа стратегия. Случва се да лъжат и съвсем несъзнателно, както нелепите им научни заключения идват най-вече от това, че виждат само онова, което са решили, че трябва да видят.

Непочтеността сред учените е много по-голяма, отколкото можем да си представим. Проучване, направено от изследователи на Университета в Минесота, показва, че 33% от учените сами признават, че по един или друг начин са допускали да въВеждат неточности. В това число повечe от 20% непрофесионални изследователи признават, че са си позволявали „промени в организацията, методите или резултатите на своя изследвания под натиск на спонсори". Представете си само, щом са толкова тези, които си го признават, колко повече трябва да са онези, които не си го признават!

А в случая със скандала за Глобалното затопляне, „Климатгейт", определено става дума за откровени лъжи и измами. Разпространените в електронната мрежа документи са улики за избирателно ползване на направените измервания, манипулиране на информацията, журналистическа цензура, потуляне на неудобни факти и фалшифициране на данни от изследВанията просто защото не са били в съответствие с предварително замисленото заключение. Мат Дръдж описа наскоро това в свой анализ под заглавие „Най-големият скандал в съВременната наука".

Съществува и друг голям скандал, но злоупотребите с него са по-малко забележими. Тук вместо откровени лъжи, имаме научни заключения, изцяло произникнати само от философски предположения. Това е случаят със спороВете относно произхода на живота и новите форми на живот. От действието на природни сили Въ неживи химически вещества ли е В възникнал животът, или е продукт на Висш разум? Новите форми на живот В възникнат в хода на природни процеси от по-низши такива или е била потребна и разумна сила?

Доктор Стивън Майер е написал нов великолепен бестселър, насочен именно към тези проблеми, със заглавие „Поставеният личен подпис в клетъчния материал". Той е получил научната си степен от докторат в областта на философията на науката, представен в Кембриджкия университет. В радио интервю, което направихме с него на 8 август 2010, той сподели, че вече повечe от десетилетие работи върху книга, която представя подробна информация по въпроса.

Основателно ли е човек, който е доктор по „философия на науката", да пише за произхода на живота или на „неживата" материя? Естествено. Много учени и граждани не желаят да разберат, че наука без философия няма. Всяка получена информация подлежи на интерпретация. А дискусиите между защитниците на теорията за Висшия разум В вселената (като доктор Майер) и дарВинистите (като оксфордския професор Ричард Докинс) се водят не на базата на съществуВащия фактологически – те всички имат налице едни и същи факти. И дебатът е единствено философски. Дебат, в който става дума за възможни причини на базата на хипотези и презумпции, които са направени още преди да се стигне до фактологическия материал.

Учените търсят причината, а по силата на логиката съществуват два вида причинни Възки: разумни и лишени от разум (т.е. природни). Природни причини, например, съдържа обяснението за такова геологическо чудо като Гранд каньон, но само с разумна причина можем да се обяснят неизвестните в пещерата Рьшмор образи на американски президенти. По същата логика, природни причини обясняват как мастилото прилепва към листовете хартия в книгата на доктор Майер, но само с разумна причина може да се обясни наличието на информация В нея.

Това се отнася и за проблема относно произхода на живота? Много след Дарвин бе открито, че „простите" едноклетъчни организми съдържат огромен обем ДНК-информация, или вид сложна спецификa, която – ако използВаме писмени сравнения, – прилича на сложна софтуерна програма или едно изумително дълго съобщение. Ричард Докинс признава, че информацията, съдържаща се в „амебата, определена неточно като „първична амеба", би могла да изпълни енциклопедия от хиляда тома!

Каква е причината, заложена въВ всичко това? Ето тук идва ред на философията. Доктор Майер е склонен да приеме и двата вида причини. Ричард Докинс – не. Доктор Майер разяснява защо пълната картина на нещата няма как да бъде обяснена само на основата на естествени причини, без наличието на разум. Докинс обаче, както и огромната му свита от дарВинисти, изключват наличието на разумна причина още преди да са е вгледали В видимата информация. Без значение доколко откриВате от тъзи данни ще бъдат в полза на разумната причина, те винаги ще стигат до извода, че това трябва да е някаква естествена природна причина. С други думи, техните философски презумпции ще определят техните заключения.

При все че със своите доказателства Докинс нямa убедително обяснение за живота и за останалото, което то съдържа, той твърди, че за него е В ръ от съмнение, че наличието на разумна причина е невъзможно. Тази философска презумпция насочва към неправдоподобното заключение: че хиляда тома енциклопедична информация са следствие само на неясни природни причини. Както е сигурно, като да си представим, че Библиотеката на Конгреса е резултат от експлозия В печатница.

„Тогава трябва да говорим за Бог на несъВместимостите!", може да възрази Докинс. Не, не е вярно. Не става дума просто за липсата на природно обяснение отново „простите" форми на живот. Въпросът е В това, че информационен материал от хиляда тома няма как да не съдържа емпирични доказателства за наличието на разумна причина. Само се замислете за причината да съществуВа подобна книга. Да вземем за пример книгата на самия Докинс, „Делюзията Бог". В случая не става дума само за липса на природна причина за наличието й (ясно е, че няма как законите за взаимодействие между мастилото и хартията да са написали книгата). Става дума за факта, че за появата и е задължително наличието на разум. Ето защо напълно основателно приемаме, че е налице разумен причинител, а не причини, далечни на разума.

Защо за Докинс и другите дарВинисти е толкова трудно да приемат това? Може би защото те не желаят да го приемат. Може би и те, подобно на „учените", които ни натрапиха теорията за глобалното затопляне, си имат своите собствени политически и нравствени причини да отричат очевидното. Или може би никога не са се замисляли, че без философия няма как да се занимаВаш с наука. Или както е казал Айнщайн: „Ученият е лош философ. А лошият философ нерядко прави погрешни научни заключения. И това е така, защото не науката говори – говорят учените".

Превод от английски: Анжела ПЕТРОВА

„Палео Пили“ – планината Дикеос, о. Кос

Поклонническо пътуване до Патмос и седемте църкви на Апокалипсиса

Продължение от бр. 12

Малко след този „официален вход“ към центъра на града се въздига голямят театър – място за развлечения и зрелища, но и за международни събрания, което се вижда и от факта, че именно там се развиват събитията, описани в гл. 19 на книга *Деяния апостолски*, когато разбунената тълпа завлича Гай и Аристарх в „зрелището“ (ст. 29) и крещи „около два часа: велика е Артемида Ефеска!“ (ст. 34). Впрочем ефесяни, които много се гордеели с храма на Артемида Ефеска – едно от чудесата на езическия свят – е имало защо да се притесняват.

Както четем в житието на св. ап. Йоан Богослов, той с молитва пръв събаря храма на богинята. Вероятно обаче, част от него все още остава, понеже историческите извори съобщават за нови разрушения, причинени от земетресението през 262 г. и нашествието на готите, които ограбват съкровищата му. Независимо от това култът към Артемида намирал свои последователи в Ефес чак до V в., когато св. Йоан Златоуст, посещавайки града през 401 г., наказал четирима духовници за това, че не се борят достатъчно срещу това идолопоклонство и призовал благочестивите християни да доунищожат останките от Артемидиния храм.

Очевидно работата е била свършена добре, понеже сега мястото му е в пълния смисъл на думата „мерзост на запустението“ – жалки останки от колони се търкалят тук-там, а големи плоши от него се заливат с вода, вероятно целогодишно, образувайки плитки заблатени участъци, в които са се настанили жаби и водни костенурки.

Интересното беше, че макар музеят в Селчук да се хвали на първо място със статуята на Артемида, никакви сериозни реставрационни работи не са извършени при храма й. И по-добре. Колко жалко, че у нас, в православна България, с много по-голям ентусиазъм в центъра на столицата ни бе издигнат идолът „София“, а в Созополи кметът напира да вдига статуя на Аполон!?

Нека да се върнем към св. ап. Павел и благовестничеството му в Ефес – според известното от Новия Завет той прекарва повече от три години в този град (след 54 год.). Според местно ефесско предание (разказано от един гид, но и отразено в пътеводителите) ап. Павел е бил държан затворен под стража – дори показват мястото, където е бил затворят.

В *Деяния апостолски* пък се споменава синагогата, в която е проповядвал. За съжаление археолозите и до ден-днешен не са открили къде се е намирала тя, но пък неотдавна е открита т. нар. „пещера на св. Павел“, намираща се на склона на извиващата се над Ефес Бюлбюл даг (Славеева планина).

Предполага се, че апостолът е пребивавал в тази пещера, а после тя е била превърната в църква. Открити са останки от стенописи, а сцено и надпис: „...Божият раб Тимотей моли св. Павел...“

От само себе си се разбира, че всичко това ни накара да я потърсим. Около час кръстосвахме подножието на склона в указаната посока (дори зад табелите забраняващи преминаването), но стигнахме само до оградата на обекта, увенчана с бодлива тел. Впоследствие отдалеч видяхме само входа й, който обаче беше затворен с врата – явно все още не беше отворена за посетители. Жалко!

Като някакво утешение за накрая си бяхме оставили „гробницата на св. Лука“. Руините, поставени под това име, е малко вероятно да са мястото на погребението на св. апостол и евангелист Лука, понеже православното предание сочи, че то е в Ахайя (Гърция). Основание тези останки да се свързват с името на св. Павловия спътник и писател на новозаветната книга „Деяния апостолски“, е един отлично запазен каменен блок, на който е изсечен кръст, а под него – телец – символът на св. евангелист Лука.

Възможно е тук да е имало част от неговите св. мощи или просто да е бил почитан от местните християни като един от апостолите, участвали в просвещението на Ефес със светлината на проповедта за Христа.

На следващия ден отпътувахме за Бодрум (древния Халикарнас), защото това се оказа нашия шанс за достигане до Патмос. Само че не директно. Първо с ферибот се прехвърлихме на о-в на Кос. Рекламиран като родно място на Хипократ (един от най-прочутите лекари в древността), той е втори по големина от Додеканезите – 12 острова в южната част на Егейско море. Това му разположение предопределя липсата на зима (дори в края на ноември температурите бяха над 20°С) и изобилието на зеленина и цветя. Араукарите и банановите палми (които у нас се продават като декоративни растения) тук растят в дворовете на къщите, а хибискусите (китайските рози) в различни цветове украсяват тротоарите по улиците.

Не ни беше съдено обаче, да запомним това красиво място само с хубаво. Тук ни „застигна“ стачката на гръцките пристанищни работници и така ни „закотви“ дни наред на Косския бряг. Постарахме се, разбира се, да оползотворим времето в опознаватели разходки и пътешествия из острова, посетен от св. ап. Павел при Третото му благовестническо пътешествие (Деян. 21:1).

Макар че апостолът е пребивавал тук не повече от ден, то още през V в. тук е издигната голяма базилика в негова чест (сега от нея е запазен само баптистериумът), а в наши дни митрополитската църква в гр. Кос също е посветена на него. Тъкмо в нея бяхме на св. Литургия на празника на св. Екатерина и се радвахме на много топъл прием от страна на служещия свещеник и изобщо на християните.

Едно от най-забележителните места на Кос беше т. нар. „Палео Пили“ – останките от стар византийски град, построен в една клисура на планината Дикеос, с крепост на върха и няколко църкви. За най-голямата и запазена от тях се знае, че е строена от преп. Христодул Латроски – основателя и на манастира „Св. Йоан Богослов“ на Патмос, където толкова искахме да отидем, а не се виждаше никаква надежда.

Стачката се удължаваше от ден на ден, не споглучичме и с опитите да наемем рибарска лодка до там. Молехме се, разбира се, на св. Йоан за помощ и се утешавахме един друг с това, че щом така се е случило, значи Бог има нещо предвид, макар и да не знаем какво.

Междувременно аз се зачетох в една книга за Патмос и за св. Йоан Богослов и там открих епизод, липсващ в Житието, публикувано у нас. Там се разказваше, че когато ап. Йоан разбрал за жертвя си (за проповедта), той предвидил, че ще има големи мъки при пътуването по то море (което впоследствие действително се и случило), започнал да моли другите апостоли да не го пращат там. Те обаче, се обърнали за помощ към св. Яков – първия йерусалимски епископ – той да се помоли Господ да укрепи св. Йоан. След което св. Йоан поел на път.

Помислих си – не се ли случва и с нас сега това затруднение, за да се смирим и да се уповаваме само Богу, молейки се за помощ. И тя дойде – след 4 дни „на дрейф“ един катамаран, обслужващ само Додеканезите, ни откара до заветния Патмос.

Следва

Ставрофорен ик. Павел ГЪРБОВ

Чудотворните икони на България

„Пресвета Богородица – Милующа“, катедрален храм „Св. влчк Димитър Мироточиви“, Видин

АБОНАМЕНТ 2011

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2011 г. „Църковен вестник“

1 година..... 26,00 лв.
6 месеца ..... 13,00 лв.
3 месеца ..... 6,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.